

—, men jeg synes, at der baade i den ærede Ordfører for Venstres (Pinholt) Udtalelser og i den højtærede Finansministers Udtalelser var ligesom en lille Antydning af at sætte en Bom for den kommunale Grundskats Størrelse. Det ærede Medlem, der er Venstres Ordfører, nikker; mine bange Anelser bliver altsaa herved bekræftet. Vi har ogsaa en saadan Bom i den nuværende kommunale Ejendomsbeskatning. Det er formodentlig et Offer til det kommunale Selvstyre, som Venstre altid sætter saa stor Pris paa, de her bringer.

Den højtærede Finansminister var inde paa Spørgsmaalet om Retten for den enkelte Ejer til mellem de almindelige Vurderinger at forlange Omvurdering. Jeg synes ikke, den højtærede Finansminister var saa heldig med Motiveringen af dette Standpunkt. Den højtærede Finansminister havde navnlig to Momenter at fremføre. Det ene var Hensynet til Vurderingen af Jord pr. 1. Juli 1920. Maa jeg om denne sige, at det er ikke nogen daarlig Vurdering, og den Udtalelse, der kom fra det store Flertal af Over-Skyldraadet, var et Kompromis. I Virkeligheden var der ikke saa ganske faa Medlemmer af dette Flertal, som havde ønsket at udtale sig meget mere bestemt om disse Vurderingers Paalidelighed; men man mente, det havde mere Betydning for Rigsdagen og Ministeriet at faa en mere enstemmig Udtalelse, og derfor gik en hel Del af Flertallet med til Udtalelser, som var meget vagere, end de for disse Medlemmers Vedkommende vilde være blevet, hvis Flertallet havde delt sig og man havde udtalt sig hver for sig. Dertil kommer, at man kan dog ikke give Ejendomsbesidderne en varig Ret til at forlange Omvurdering under Vurderingsperioden under Henvisning til, at en ganske enkelt Vurdering maaske ikke er saa god, som man kunde ønske. Det andet Moment, som Finansministeren fremførte, var, at det skulde være særlig retfærdigt, at den paagældende kunde forlange Omvurdering og faa sin Ejendom sat til Vurderingsgjenstandens Værdi. Nej, det retfærdige i denne Sag er, at alle uden Undtagelse kommer til at staa paa samme Præniveau. Kun derved skabes der Retfærdighed, kun derved stilles alle lige med Hensyn til Beskatningen. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade erkende, at en stærk Præsvingning skulde give

nogen enkelt Ret til at forlange Omvurdering. Hvis det blev Tilfældet, vilde det praktisk talt føre til, at alle Ejendomsbesiddere forlangte Omvurdering. Men det turde dog maaske blive for vidtløftigt.

Jeg kunde bedre forstaa, om den højtærede Finansminister havde sagt: Da man beregner Stempelafgift, Arveafgift og Formueskat af disse Ejendomme efter Vurderingen paa det almindelige Tidspunkt, og da der ifølge Lovforslaget skal være 5-aarige Perioder, kan Virkningen paa et givet Tidspunkt vise sig uretfærdig. Men en saadan Betragtning vilde snarere føre til, at man sagde, at i saadanne Tilfælde havde de paagældende Ret til at forlange Omvurdering under Hensyn til den bestemte Brug, de skulde gøre af Vurderingen. I Forhold til Grundværdibeskatningen derimod vil det absolut blive uretfærdigt, hvis man giver enkelte Ret til at staa paa et andet Niveau end det for Skatteyderne almindelige.

Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen var inde paa Jernbaneskylden, som han gerne vilde have undlivet, og han fremførte nogle Argumenter for dens Afskaffelse. Han sagde, at den havde ikke givet noget, og nævnte et Tal fra for nogle Aar tilbage — jeg husker ikke Aarstallet — et Tal, som ogsaa var ganske urimeligt lille, men, føjede det ærede Medlem til, nu gav denne Afgift mere, men det var, fordi man havde ændret Loven. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at denne Ændring havde gjort Loven uretfærdig. Det er saa langt fra Tilfældet, at den tværtimod gjorde Loven mere retfærdig og samtidig gav dem, der skulde have Indtægten, nemlig Staten og Jernbanerne, større Indtægt. Det, der skete ved denne Ændring, var, at man slettede en Bestemmelse om, at for saa vidt Værdistigningen ved et saadant Jernbaneanlæg ikke var mindst 10 pCt. af den samlede Ejendomsværdi, blev der ikke regnet dermed. Denne Bestemmelse havde vist sig at have uheldige Virkninger. For en mindre Ejendom, som laa op ad en Jernbanestation eller lignende, bragte et forholdsvis lavt Beløb Procenten op over 10, medens derimod en meget stor Ejendom, der havde en lille Del af sin Grund liggende op imod en Jernbanestation, paa denne lille Del kunde faa en meget høj Værdistigning, uden at det blev 10 pCt. af den samlede